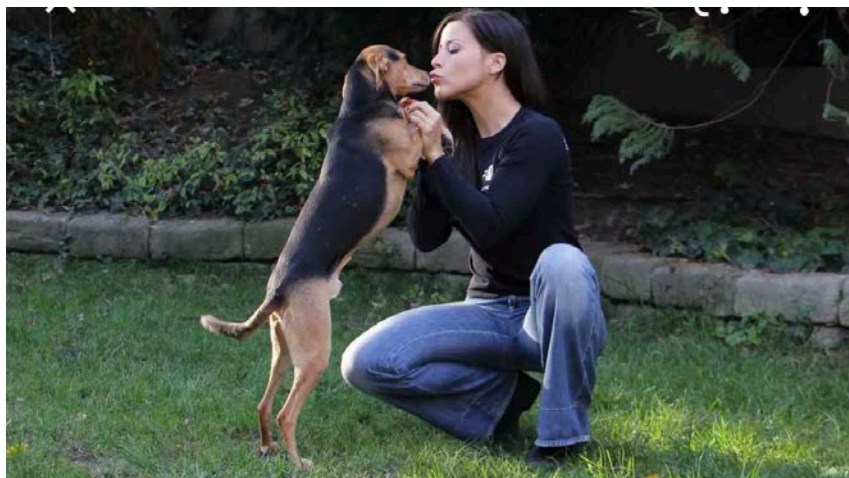

Állatkínzókba lesznek a sorozatgyilkosok?

Tornóczky Anita hazánk egyik legismertebb állatvédője, nem mellékesen az Országos Állatvédőrség Alapítvány elnöke. Szívéigye ez a téma, ezúttal is keményen fogalmaz.

Szubjektív: Neked mi a feladatod?

Tornóczky Anita: Hivatalosan az Országos Állatvédőrség Alapítvány elnöke vagyok. Mi alapvetően csak állatkínzásos ügyekkel foglalkozunk.

Szubjektív: Mi számít ma Magyarországon állatbántalmazásnak?

T.A.: Az az állatkínzás, ami alkalmas arra, hogy maradandó egészségkárosodást vagy pusztulást okozzon. Ez vonatkozik haszonállatokra és társállatokra egyaránt.

Szubjektív: Mit értünk haszonállaton és társállaton?

T.A.: Társállatoknak nevezzük azokat az állatokat, akikkel együtt élünk, ilyen például a kutya vagy a macska, haszonállat pedig például az, amit megeszünk, mondjuk a tyúk vagy a tehén.

Szubjektív: Ha már kutya vagy macska – állatkínzásnak számít az is, ha elhanyagoljuk kedvencünket?

T.A.: Igen, állatkínzásnak nemcsak az számít, ha valami rosszat teszünk, hanem az is, ha elmulasztunk valamit, ami miatt olyasmi történik, hogy az állat elpusztul vagy maradandó károsodást szenved. Például az is bűncselekménynek számít, ha hosszú ideig nem vágjuk le a lovunk körmét, ami így begyullad, fájdalmat okoz neki. Tehát az állatkínzáshoz nem kell feltétlenül rossz szándék, elég a hanyagság, feledékenység, nemtörődömség.

Szubjektív: Egy légy lecsapása is állatkínzásnak számít?

T.A.: Nem, mivel az állatvédelmi törvény kizárólag gerinces állatokra vonatkozik. A jogszabály különbséget tesz társállat és haszonállat között is, bár manapság eléggé összemosódnak ezek a fogalmak, hiszen többen nemcsak ételmezés céljából tartanak például malacokat, hanem házi kedvencként is.

Szubjektív: Mi volt a legdurvább helyzet, amivel valaha találkozta?

T.A.: Nagyon sok durva eset volt, de ami leginkább megérintett, amikor karácsony este Ajkára mentünk, a sintértelepre, mert volt ott egy nagyon beteg német juhászkutya. Rendőrséggel kinyitattuk az első kennelt, és ott feküdt egy halott németjuhász. Kinyitottuk a másodikat, és ott is egy halott németjuhász. Nem mellékesen, a sintér aznap reggel megetette a halott kutyákat, csak azért, hogy demonstrálni tudja, hogy ellátta az állatokat. Ez a történet azért érintett meg igazán, mert akkor nekem is volt egy németjuhászom, aki beteg volt.

Egy másik durva eset, amiről az RTL Klub Fókusz című műsora is beszámolt, ez volt: Mátészalkán, a jegyző megbízásából egy illegális sintértelepet számoltuk fel, és ott a sintér

lánya hasba rúgott, miközben vittem ki az egyik beteg kutyát. Tehát vannak ilyen esetek, amikor az elkövető akár a tettelegességig is elmegy.

Szubjektív: Ha megölünk egy állatot, az is állatkínzásnak minősül?

T.A.: Az állat életét lehet jogszerűen is kioltani, például vágóhídon vagy sintértelepen, illetve akkor is, ha máshogy nem elhárítható a veszély, amit okoz.

Magyarországon az első letöltendő börtönbüntetést azért kapta egy férfi, mert leszúrt egy lovat. Ebben az esetben azt is vizsgálta a bíró, hogy mennyit szenvedett az állat, illetve az indítékot is, mert a ló lehet vágóállat is. De előfordult az is, hogy egy kisgyereket megharapott a saját kutyája, mire az anyukája mérgesen ki akarta dobni a kutyát a szobából. Csakhogy nyitva volt az ablak, és véletlenül az ablakon dobta ki, az emeletről. Szegény kutya azonnal elpusztult, de a nőt felmentették, mert a bíróság szerint csak a veszélyt próbálta elhárítani. Vagyis mindig a szándékot vizsgálják, hogy mi volt a motiváció.

Szubjektív: Egy korábbi interjúban azt nyilatkoztad, hogy minden sorozatgyilkos állatkínzással kezdte. Miért gondolod így?

T.A.: Amerikában vannak erre tanulmányok. Nemcsak bizonyos hányaduk, hanem az összes ismert sorozatgyilkos fiatal korában úgy kezdte, hogy állatokat kínozta. Amikor elkészítik a profiljukat, jellemrajzukat, abban nem azt a kérdést teszik fel, hogy kínoztak-e állatot, hanem azt, hogy hány éves korukban kezdték. Minden sorozatgyilkosnak volt egy olyan momentum az életében, amikor kvázi elkezdett gyakorolni, ez pedig az állatkínzás volt.

Szubjektív: Összefüggésben van az állat- és a gyermekbántalmazás?

T.A.: Sajnos igen. Kimutatások szerint a családon belüli erőszak lecsapódik az állatokon: ha apu bántja anyut, akkor anyu bántja a gyereket, ő pedig az állatot.

Szubjektív: Sintérek léteznek még? Hogyan fogják be az állatokat?

T.A.: Előkelő jogi nyelvezettel most már gyepmesternek hívjuk őket. Most várjuk az új jogszabályt, mert eddig sajnos eléggé hanyagul kezelték ezt a területet, és ezt rengetegen kihasználták. Ezt lehet szépen is csinálni. Vannak olyan menhelyek, ahol ők látják el a napi teendőket is. De Kelet-Magyarországon volt olyan ügyünk is, ahol a sintér egy biciklivel ment befogni a kutyákat, és felgumipókozta a kutyákat a bicikli hátuljára. Rengeteg a jogszabályi hézag, és van, aki ezt üzletnek tekinti. Sok helyen kínozzák a kutyákat, és nem szabályszerűen járnak el helyhiány esetén. Ha bármi miatt (betegség, helyhiány, agresszió) el kell altatni egy kutyát, akkor az a szabályos, ha két injekciót kap. Az elsőtől elalszik az állat, a második pedig

álmában megállítja a szívét. A spórolós verziója ennek az, hogy szíven szűrjük a második injekcióval, megállítják úgy a szívét, hogy vagy sikerül vagy nem, ami nyilván borzasztó fájdalommal jár. Nagyon sok „kreatív” megoldás van az állatok életének kioltására, amivel a kegyetlen sintér pénzt spórol. Tehát valahol állatvédők és egy működő menhely látja el ezt a tevékenységet, és van, ahol engedély nélküli telepen sínylődnek az állatok. Nyilván mi azon vagyunk, hogy ez változzék. Nálunk mindenki bejelentheti azt, hogy hol, mit tapasztal. Mi, állatvédők próbáljuk az adatokat összefésülni, úgy, hogy a hatóság számára is világos legyen, hogy hol folyik ilyen jellegű tevékenység és milyen keretek között. Fontos, hogy ezeket tudják ellenőrizni, és ha ezt valahol nem csinálják jól, akkor tudják szankcionálni, büntetni és kötelezni a szervezetet a javításra.

Szubjektív: Mit tehetünk, kihez fordulhatunk, ha azt látjuk, hogy bántalmaznak egy állatot?

T.A.: Minden esetben a rendőrséget kell értesíteni. Az sem árt, ha fényképes vagy videós bizonyítékot készítünk az állatkínzásról.

Hajdú Noémi (AKG, 7. évf.)

„Nem is te vagy az anyukám”

Beszélgettem egy 16 éves lánnyal, aki Magyarországon megjárta több gyermekotthont, van három édestestvére, rosszabbnál-rosszabb nevelőszülőkhöz kerültek, és míg meg nem találták a megfelelőt, verték és bántották őket. Most elárulja, hogy hogyan sikerült túlélnie ezt az időszakot. Egy interjú keretében mesélte el nekünk az élete történetét.

Szubjektív: Mit érzel, amikor az igazi szüleidre gondolsz? Szeretetet? Haragok? Szeretnél magyarázatot kapni arra, hogy mi miért történt?

Emi: Igazából csak haragot érzek irántuk, hisz otthagytak négy gyermeket a kórházban, semmi nem érdekelt őket velünk kapcsolatban. Őszintén szólva nem érdekel, hogy mit miért csináltak. Én nem szeretnék tőlük semmit, és ha kérhetem, messziről kerüljenek el engem. Azt sem szeretném tudni, hogy velük mi történik, és igazából nem szeretném azt, hogy bárki megtudja, kik az igazi szüleim. Semmi szeretet, inkább csak haragot és gyűlöletet érzek irántuk.

Szubjektív: Hogyan történhet meg az, hogy négy testvért otthagynak a kórházban, vajon akkor az igazi anyukád miért szült több és több gyermeket, ha mindet otthagya?

Emi: Először megszületett a nővérem, a legidősebb testvérem. Úgy volt, hogy felneveli őt, odaadta a nagymamának, hogy vigyázzon rá. Anya viszont soha többet nem ment érte. Majd a nagymamám otthon hagyta a testvéremet egyedül, nyitott erkélyajtóval. Az akkor 3 éves nővérem kiment, és majdnem leesett. Ezt meglátta valaki, aki hívta a gyermekotthont, hogy a gyermeket helyezték el máshova. Másnap az óvodába már a gyermekotthonban dolgozók mentek el érte. Majd másfél évvel később megszületett a másik nővérem, aki egyből a gyermekotthonba került. 14 hónapra rá megszülettem én, ugyanez a sors várt volna rám is, de a kórházban kilyukadt a bojler, és leforrázták a lábam, ezért sokkal több időt kellett a kórházban töltenem.

Időközben az is kiderült, hogy anyukám végigdrogozta a velem való terhességét, és ezeket a szereket is ki kellett tisztítani a szervezetemből. Míg én hónapokon keresztül a kórházban voltam, az anyukám teherbe esett az öcsémmel. Miután meggyógyultam, én is mentem a gyermekotthonba, a testvéreimhez. Az öcsém szerencsére egészségesen született meg, ezért rögtön jött hozzánk.

Szubjektív: Nevelőszülőkhöz kerültetek? És mind a négyen ugyanahhoz a családhoz?

Emi: Amint a legkisebb testvérem is betöltötte azt az életkort, mellyel nevelőszülőhöz kerülhet, mind a négyünket áthelyeztek Kecskemétre, az SOS Gyermekfalura, mely azzal foglalkozik, hogy nevelőcsaládokhoz helyezték el az árva gyerekeket. És így kerültünk oda az első nevelőszüleinkhez.

Szubjektív: A gyermekotthon és az SOS Gyermekfalu között mi a különbség?

Emi: A gyermekotthonban rengeteg gyerek van, és egy-két nővér, akik figyelnek és gondozzák őket éjjel-nappal. Az SOS pedig egy szervezet, amelyiknek az a feladata, hogy családoknál legyünk elhelyezve. Mikor mi ide bekerültünk, szóltak egy nevelőszülő párosnak, hogy van négy gyerek, akiknek nevelőszülő kell. Először Ildikóhoz és Gáborhoz kerültünk, de nem az ő otthonukban, hanem az SOS által biztosított lakásba.

Szubjektív: Mi történt az első nevelőszülőknél?

Emi: Ők nagyon rondán bántak velünk. Egyébként, amikor odakerültünk, már volt náluk több idősebb gyerek is, és tulajdonképpen csak ők vigyáztak ránk, a nevelőszülők pedig egyáltalán nem törődtek velem és a testvéreimmel. Például a nővéreimnek, akik akkor 3 és 4 évesek voltak, fel kellett mosniuk és takarítaniuk kellett mindenki után. Viszont ha nem mostak fel rendesen, akkor megverték őket. Addig mi, a legkisebb öcsémmel magunkra voltunk hagyva, így egész nap csak vaját és kakaót ettünk, hisz nem érdekelte őket, mi történik velünk.

Úgy nevelték az egyetlen fiútestvérünket, hogy mivel ő a fiú, a férfi, ezért ő bánthatja a lányokat, húzogathatja a hajunkat. Nem telt el annyira sok idő, talán egy év, és az SOS-ben rájöttek, mi történik velünk, és hogy ez a nevelőcsalád nem jó, így kirúgták őket.

Szubjektív: Hova kerültetek utána?

Emi: Áthelyeztek minket Nagykőrösre, az új nevelőszülőkhöz, Dórához, aki egyedülálló volt. Egyedül próbált meg nevelni minket. Az első hónapokban még nagyon kedves és normális volt, addig, amíg gyakran jártak ellenőrizni, hogy jól vagyunk-e és jól be tudunk-e illeszkedni. De amint ritkábban jöttek, nagyon megváltozott, és megtudtuk, milyen is valójában. 6 évet töltöttünk nála, és azt a 6 évet végig kellett tanulnunk, függetlenül attól, hogy mi az öcsémmel még ovisok voltunk. Egyedül akkor játszottunk, mikor jöttek ellenőrizni, hogy mi van a családdal. Akkor volt az, hogy szép ruhába felöltöztünk, hosszú ujjúba, hogy még véletlen se vegyék észre azt, hogy bántanak minket. Ha olyan helyen volt nyoma a bántalmazásnak, akkor mindig kitalált valamit, hogy ez meg az történt. El kellett tenni a tankönyveket, hogy ne hogy lássák, hogy mi tanultunk egész nap. Ha kérdezték a felügyelők, hogy jól vagyunk-e, helyettünk ő válaszolt, ne hogy mi bármit is mondjunk. Levágta a hajunkat fiúsrá, mert sok baj volt vele, emellett mindent megtett azért, hogy csúnyák legyünk. Úgy gondolom, az volt a célja ezzel, hogy ne barátkozzanak velünk, mert ha lettek volna barátaink, nekik el tudtuk volna mondani, hogy mi történik otthon. Az osztályomban én olyan voltam, aki azért is sírt, mert nem 100%-ot írt, hanem csak 99-et, mert otthon már ezért is leszidtak, akár meg is vertek. És az osztálytársaim

nem tudták felfogni azt, hogy én miért sírok az 5-ös jegyem miatt. Annyira szívesen elmondtam volna nekik, de nagyon féltem a következményektől, hogy ők esetleg elmondják majd valakinek. Minden testvéremmel ezt csinálta, kivéve az öcsémet, aki az egyetlen fiú volt a családban. Hisz Dóra csak fiút szeretett volna, ezért őt tartotta a királyfinak. Amikor 4-est kaptunk, le kellett írunk ezerszer azt a mondatot, hogy „soha többet nem kapok négyest”.

Szenteste is ugyanúgy tanulnunk kellett, míg meg nem jöttek a vendégek. Amint megérkeztek, szép ruha, mosolygás, mintha mi lennénk a legboldogabb gyermekek. Amint kiléptek az ajtón, elküldött minket fürdeni, majd összehívott minket. Közben mi reménykedtünk abban, hogy szenteste van, karácsony, csak nem kell tanulni. Tévedtünk, közölte velünk, hogy a karácsony elmúlt. Az öcsémén kívül mindenki vonuljon le egy füzettel, és folytassa a tanulást. Addig Dóra az öcsémel filmeket nézett a fenti szobában. Még mindig nem fogom fel azt, hogy senki nem vette észre, hogy óriási gond van otthon. 2015 augusztusában volt valami probléma a lábával, és addig ideiglenesen egy másik nevelőszülőhöz kerültünk, akitől soha többet nem szerettünk volna elmenni. Elmondtuk neki, hogy mi történt, és többet nem mentünk vissza Dórához. Miután Dóra megtudta azt, hogy nem megyünk többet vissza hozzá, örökbe akart fogadni minket, mivel az örökbefogadásért sok millió forintot kaphat. Viszont ebbe se az SOS, se mi nem egyeztünk bele, ezért maradtunk Máriánál, akinél idén már a 7. évünket fogjuk tölteni.

Szubjektív: Hogy vagy most? Még mindig ugyanazt érzed a mostani nevelőszülőd iránt, mint amit 7 évvel ezelőtt?

Emi: Soha nem is kívánhatnék nála jobb anyukát, nagyon aranyos. És úgy gondolom, hogy ebben a rendszerben nincsen nála jobb nevelőszülő. Most ez hangozhat úgy, hogy én ezt azért mondom, mert ő a nevelőszülőm, és valószínű, hogy olvassa ezt. Nem, természetesen nem azért mondom, hanem azért, mert nagyon szeretem. Ő az anyukám, és hálás vagyok neki mindenért, amit tett értünk az elmúlt években.

Sajnos ebben a rendszerben rengeteg rossz nevelőszülő van. Ezt látom, amikor találkozom valakivel, egy normális lánnyal, aki pár hete került új nevelőszülőhöz, és pár évvel később már köpköd, cigizik... stb. Kívánom mindenkinek, hogy találja meg azt a nevelőszülőt, akit nagyon szerethet. És ha megtalálod, légy neki nagyon hálás.

Hajdú Noémi (AKG, 7. évf.)

A kép az interjúalanyunkról készült, de a nevét a kérésére megváltoztattuk.